Psohlavci - Mládek, Ivan

Chodové jsou udatní,
nechtěj jako ostatní
na poli se plahočit,
Lamminngerům votročit.
Glejty na to majíce
honí jenom zajíce
s čakanami po lese,
Lomikar to nesnese.

Chodové jsou v pohodě,
seděj denně v hospodě,
k pívu chroupaj okurky,
nadávaj na Habsburky.
Šlechty maj už plný krky,
říkají si vo ní frky,
Kozina jen za fóry,
šel už málem na Bory.

Lomikar, ten feudál,
nechce to tak nechat dál,
už ho to ňák nebaví,
glejty Chodům zabaví.
Chodové jsou namydlení,
jiné cesty pro ně není,
musej taky do práce,
mají konec legrace.

Chodům práce nevoní,
scházej se pod jabloní,
chtějí býti volní zas,
revoluční zraje kvas.
Kozina má z toho davu
relativně chytrou hlavu,
když se nikdo nekouká,
Chody tiše ponouká:

Vidlemi se vozbrojíme,
přece se ho nebojíme,
Lomikar je strašpytel,
já budu váš velitel.
V noci zámek přepadneme,
peníze mu ukradneme,
všechno jídlo taky sníme,
Lomikarku znásilníme.

Chodi třídně procitli,
neví, jak se ocitli
s vidlemi a rýčemi
v zámku toho ničemy.
Lomikar je vypekl,
zadní branou utekl,
běžel celý den a noc
žádat Prahu o pomoc.

Vojsko Chody potlačilo,
do lochu je natlačilo,
v lochu je i Kozina,
zatýkal ho Obzina.
Plzeňáci jdou po práci

na povinnou demonstraci,
všude vázne doprava,
hlavní bod je poprava.

Kozinu to neděsí,
že ho tady pověsí,
ledvina ho stejně brala
a manželka ho taky štvala.
Kat mu plivne do očí,
k publiku se otočí,
spustí krásnou hantýrku,
ale čte to z papírku:

"Lomikare, Lomikare,
u srdce tě bodne
nejpozději do devíti
měsíců a do dne.
Před stolici súdnú boží
sejdeme se zas,
hin se hukáže,
hdo z nás!"

Sotva utich jeho hlas,
Lomikara popad ďas,
úprkem se domů vrátil,
Lomikraku hrozně zmlátil.
Kozinovi všechno vyšlo,
jeho dítě na svět přišlo,
podobný mu bylo tak,
že Lomikara trefil šlak.

Napadlo mě, když jsem tuhle
píseň nahrál na pásek:
"Kdopak asi více kecá,
já a nebo Jirásek?"